

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTEREN

12. november 2009

Besvarelse af spørgsmål 15 alm. del stillet af Erhvervsudvalget den 21. oktober 2009.

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 9. oktober 2009 fra Foreningen Ejerlederne vedrørende krav om banketiske regler for ejerledere, jf. ERU alm. del – bilag 12.”

Svar:

Foreningen Ejerlederne er et erhvervsnetværk, der repræsenterer virksomhedsledere, som både ejer og leder deres egen virksomhed.

Foreningen oplyser i henvendelsen, at virksomhederne i stigende omfang mødes med krav om øget sikkerhedsstillelse fra pengeinstitutterne. Kravet betyder, at pengeinstitutterne i stigende grad ønsker, at virksomheds-ejeren kautionerer for engagementet eller stiller pant i private aktiver, som fx ejerbolig, sommerhus eller lignende.

Foreningen ønsker at gøre opmærksom på, at der burde være regler, som beskytter virksomhedsejeres privatøkonomi mod krav fra pengeinstitutterne. Foreningen nævner, at virksomhedsejere ikke har samme beskyttelse som forbrugere, der fx er beskyttet af, at et penge- eller realkreditinstitut ikke må medvirke til at yde lån mod kaution i tilfælde, hvor kautionforpligtelsen står i misforhold til kautionistens økonomi, jf. § 21 i bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder.

Indledningsvist skal jeg bemærke, at det er et krav, at pengeinstitutterne har en kreditpolitik, jf. § 71 i lov om finansiel virksomhed. En ansvarlig kreditpolitik indebærer blandt andet, at pengeinstitutterne sikrer deres udlån via krav om sikkerhedsstillelse.

Hvad angår forslaget om at udvide forbrugerbeskyttelsesreglerne i § 21 i bekendtgørelsen om god skik til også at gælde i erhvervsforhold, har jeg betænkeligheder ved, at man lovgivningsmæssigt sidestiller erhvervsdrivende med forbrugere.

For det første er der forskel på beskyttelsesbehovet for privatkunder og erhvervs-kunder.

For det andet må det antages, at pengeinstitutterne i visse tilfælde vil nægte at yde lån eller kræve eksisterende lån og kreditter indfriet eller reduceret, fordi pengeinstitutterne ved deres kreditgivning til virksomhederne ofte tillægger det stor betydning, at ejerkredsen selv tror på virksomhedens forretningsmodel. Det er et klart signal fra ejerkredsen til pengeinstituttet, at man som privatperson er villig til at tage en risiko i denne henseende.

En stramning af reglerne vil derfor ikke være en løsning for virksomhedssejere, som har behov for kredit, og som er villige til at tage denne risiko. Det kan også svække ejerkredsens forhandlingsposition over for pengeinstituttet i forhold til evt. forhandlinger om fx lavere rentesatser eller større kredit mod større sikkerhed.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at god skik bekendtgørelsen faktisk også finder anvendelse på erhvervsmæssige kundeforhold, hvis disse ikke adskiller sig væsentligt fra et privat kundeforhold. Hvorvidt det erhvervsmæssige forhold falder ind under en sådan kvalificering beror på en konkret vurdering. Her vil det spille ind, om det er ejeren af en virksomhed, der bliver bedt om at stille kaution for virksomhedens engagement, eller det er personer med en mere løs tilknytning til virksomheden.